

jogszabályi előírás alapján vetette fel ennek a kérdésnek a vizsgálatát. Mivel a perbeli tényálláshoz a kúriát a felülvizsgálati eljárásban köti a törvény, és a jogerős ítéletben megállapított tényállásban ilyen tényállási elem nem szerepelt, ezen kérdésben a kúriai ítélet semmiféle álláspontot sem foglalhatott volna el.

- A kúriai ítélet összemosta annak a kérdésnek a bizonyítását, hogy kérelmezőnek a munkaviszony megszüntetésekor hány ki nem adott szabadságnapja volt, azzal a kérdéssel, hogy a szabadságnapok kivételében akadályozott volt-e a kérelmező. A két kérdésre azt a teljesen inadekvát, értelmetlen és logikailag értelmezhetetlen választ adta a bíróság, hogy mivel a szabadságnapok kivételében való akadályoztatást a kérelmező munkavállaló nem bizonyította, ezért a szabadságnapok száma annyi, amennyit a munkáltató állít.

A fentiekben leírt ítéleti álláspontból az ítélet – mindenféle logikai összefüggést nélkülöző – okfejtése arra a következtetésre jutott, hogy a munkáltató állítását kell elfogadni, a munkáltatónak csak annyi szabadságnapot kell kifizetnie, amennyire a munkáltató hajlandó, függetlenül attól, hogy ténylegesen mennyi volt a ki nem vett szabadsága a kérelmezőnek, mert a kérelmező nem bizonyította, hogy a ténylegesen ki nem vett szabadságát miért nem vette ki. Ez az ítéleti álláspont megfosztja a kérelmezőt az éves fizetett szabadsághoz való, Alaptörvényben biztosított jogtól.

A logikai összefüggéseket szándékosan nélkülöző, zavaros, a jogerős ítéletben megállapított tényállástól szándékolatlan eltérő tényállást tárgyaló ítélet sérti a tisztességes eljáráshoz fűződő, valamint az indokolási kötelezettség teljesítéséhez fűződő, Alaptörvényben védett jogokat is. Az indokolási kötelezettség teljesítése nem felel meg az Alaptörvény előírásainak, ha azt csupán formálisan teljesíti a bíróság ítélete. Az inadekvát, összefüggéstelen, a tényállási elemeken túli újabb, irreleváns, és törvénysértő módon beemelt tényeket tartalmazó indoklás nem alkalmas az Alaptörvényben előírt indokolási kötelezettség teljesítésére (Alaptörvény XXIV. cikk (1) és XXVIII. cikk (1)).

A kúriai ítélet kártérítésben marasztalta a kérelmezőt, mivel az az általa gyakorolt munkáltatói jogkörében egészségbiztosítási szolgáltatás vásárlása útján béren kívüli juttatásban részesítette a munkavállalókat. A munkavállalók részére biztosított szolgáltatás a munkavállalók egészségének biztosítására irányult. A felperes munkáltatói jogkörében eljárva ezzel is biztosította az alperesi munkavállalóknak az Alaptörvény XVII. cikk (3) bekezdésében leírt egészséges munkafeltételeket. Az egészségbiztosítási szerződés megkötésekor a felperes felett munkáltatói jogokat gyakorló tulajdonosnak nem volt olyan utasítása, mely kérelmezőnek a munkavállalók tekintetében fennálló munkáltatói jogkörét korlátozta. Az ebből a felperesi magatartásból származó költséget a Kúria azzal az indokolással minősítette kárnak, és kötelezte annak megtérítésére a kérelmezőt, „mert annak nyújtására nézve nem volt tulajdonosi döntés és a szándék sem bizonyított”. A Kúria tehát a munkavállalók egészséges munkafeltételeinek biztosítását jogellenes magatartásnak minősítette, mivel a károkozás mindig jogellenes magatartás. Ez a fent megjelölt, Alkotmányban biztosított jog megsértése. A munkavállalók részére a „tulajdonosi döntés és a(z erre irányuló) szándék” hiányában, a kérelmező saját döntési körében nyújtott, egészségüket tiszteletben tartó munkafeltételek biztosítása nem lehet jogellenes, az ilyen álláspontot elfoglaló ítélet sérti az Alaptörvényben biztosított, ennek védelmére irányuló jogot. A Kúria fenti kérdésben elfoglalt álláspontja sérti az Alaptörvény 28. cikkét is, hiszen a Kúria eleve azt feltételezte, hogy a munkáltatói jogokat gyakorló kérelmező a hatáskörét csak a tulajdonos döntése, vagy szándéka alapján gyakorolhatja a munkavállalók javára, a tulajdonos szándéka döntése, vagy szándéka hiányában az nem a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgál, hiszen a kérelmező hatáskörének Alaptörvénnyel összhangban álló jog biztosítását elősegítő magatartását minősítette a tulajdonos döntése, vagy szándéka hiányában jogellenesnek, ebből következően károkozó magatartásnak.

A kúriai ítélet tartalmilag a másodfokú jogerős ítéletet hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróság ítéletét emelte jogerőre. Ezzel a lépésével a Kúria megfosztotta kérelmezőt a jogorvoslathoz fűződő jogától, az alábbiak szerint:

Az elsőfokú ítélet a kérelmező magatartását szintén jogellenes, károkozó magatartásnak minősítette, és kártérítésre kötelezte. Elutasította továbbá kérelmezőnek mind a káron szerzés tilalmába ütközésre, mind a munkáltató kárenyhítési kötelezettségének megszegésére vonatkozó védekezését. Ezen védekezőket, illetve kifogásokat, melyek szerint a munkáltató úgy követelte vissza kártérítésként az egészségbiztosítási szerződés alapján kifizetett összeget, hogy a szolgáltatásokat munkavállalóin keresztül végig ténylegesen igénybe vette, továbbá az általa előnytelennek tartott szerződést késve, azaz kárenyhítési kötelezettség megsértésével mondta fel, a kérelmező az elsőfokú ítélet elleni fellebbezésében is előterjesztette. Mivel a másodfokú ítélet eleve a kár bekövetkezésének hiányát állapította meg, ezért meg sem vizsgálta a kérelmező káron szerzés tilalmába ütközésre, illetve a kárenyhítési kötelezettség elmulasztására vonatkozó kifogásait.

A Kúria azzal, hogy az elsőfokú ítéletet emelte jogerőre, megfosztotta attól a kérelmezőt, hogy a fellebbezésében megjelölt kifogásait a bíróság érdemben bírálja elbírálja, hiszen ezzel lényegében egyfokúvá tette az eljárást. Az ezzel kapcsolatos adósságát a Kúria is részben felismerhette, mivel indoklásában – hamis és önmagával is ellentmondó módon – kitért a kárenyhítési kötelezettséggel kapcsolatos kifogásra, bár erre nem lett volna törvényes lehetősége. E körben azt állította, hogy a biztosítási évforduló előtti korábbi időpontban nem lehetett volna a szerződést megszüntetni, ugyanakkor tény, hogy az alperes és a biztosító az évforduló előtt szüntették meg a szerződést, mégpedig azon időpontban, amikor az alperes erre irányuló kérése a biztosítóhoz megérkezett. A káron szerzés tilalmába ütközésre pedig még csak érintőleg sem tért ki a Kúria, holott a kérelmező terhére olyan kártérítési kötelezettséget rótt a bíróság, melyért járó szolgáltatást a munkáltató, illetve a munkavállalói mindvégig igénybe vettek. A Kúria döntése tehát sérti az Alaptörvényben biztosított jogorvoslathoz való jogot, mivel az elsőfokú ítélet jogerőre emelésével a másodfokú eljárásban nem tárgyalt, és ezáltal a felülvizsgálat tárgyává sem tehető védekezését az alperesnek jogorvoslati eljárásban sosem vizsgálták. (Megdöböntő módon a kúriai ítélet szóbeli indoklása során az eljáró tanács elnöke arra hivatkozott, hogy kérelmező nem terjesztett el csatlakozó felülvizsgálati kérelmet, ezért nem térhetek ki a káron szerzés tilalmára, illetve a kárenyhítési kötelezettség megsértésére. Ez az álláspont az írásba foglalt ítéletben nem jelenik meg, mert nem említi a csatlakozó felülvizsgálati kérelem hiányát, de a káron szerzés tilalmára vonatkozó álláspontot sem, ellenben önellentmondó valótlan spekulációval elegyítve a kárenyhítési kötelezettséget igen.) Ezzel a kúriai ítélet megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdését, azaz a jogorvoslathoz való jogot.

A Kúria az eljárása során megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését (ésszerű határidőn belüli befejezés) és a XXIV. cikk (1) bekezdését (indokolási kötelezettség) az alábbiak szerint:

A Kúria a 2016. szeptember 20. napján meghozott jogerős másodfokú ítélet ellen benyújtott felülvizsgálati kérelem tárgyalását először 2017. szeptember 27. napjára tűzte ki, majd ezt követően 2017. november 8. napjára halasztotta, a bíróság működésében bekövetkezett okra hivatkozva. A 2017. november 8. napján tartott tárgyaláson viszont – az eljárás iratainak ismertetését követően – a Kúria eljáró tanácsa a tárgyalást ismételten, de anélkül halasztotta el, hogy a halasztás okaként bármiféle okot megjelölt volna. Az ismételt halasztás nem csupán az ésszerű időn belüli elbírálást akadályozta, de önmagában is törvénysértő volt. A Kúria sem halaszthatja el a tárgyalást bármiféle indok nélkül, bár e körben meg kell jegyezni, hogy a halasztásra egyáltalán nem állt fenn semmiféle törvényes indok.

A Kúria ítélete összességében és hatásában sérti az Alaptörvény XXIV. cikk (1) és XXVIII. cikk (1) bekezdéseiben foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő kérelmezői jogokat. A kúriai ítélet logikátlan,

inadekvát, helyenként valótlan, a jogerős ítéletben foglalt tényállástól eltérő, illetve önmagában is Alaptörvényellenes jogi állásponton alapuló ítélete a maga összességében tisztességtelen.

A 2018. június 22. napján kelt panaszbeadványom, és a 2018. június 25. napján kelt panasz kiegészítésemben előadottakat is fenntartva kérem, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság hozzon a panaszbeadványomban foglalt kérelem szerinti határozatot.

Budapest, 2018. szeptember 28.

képviselőjében:

A handwritten signature in blue ink, appearing to read 'Dr. Petrik Péter'.

dr. Petrik Péter

ügyvéd

DR. PETRIK PÉTER
ügyvéd
1012 Budapest, Attila út 119. V/4.
Tel.: 225-0386